

OKRUŽNI SUD U BANJALUCI

BROJ: 11 0 U 017292 15 U

Dana, 30.05.2016. godine

Okružni sud u Banjoj Luci po sudiji pojedincu Stamenić Darku uz sudjelovanje Ahmetović – Ramić Alme, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi Udruženja građana "Borba protiv korupcije BiH" Transparency International Bosne i Hercegovine, Banjaluka, ulica Gajeva broj 2 (u daljem tekstu: tužilac), radi poništenja akta broj: 07.032/052-2561/14-1 od 27.07.2015. godine, Ministarstva prosvjete i kulture Republike Srpske, ulica Trg Republike Srpske broj 1, Banjaluka (u daljem tekstu: tuženi), u predmetu odobravanja pristupa informacijama, a u izvršenju presude Okružnog suda Banjaluka broj: 11 0 U 014598 14 U od 30.06.2015. godine, donio je dana 30.05.2016. godine, sljedeću:

P R E S U D U

Tužba se uvažava i osporeni akt poništava.

Obavezuje se tuženi da tužiocu naknadi troškove upravnog spora u iznosu od 200,00 KM, u roku od 30 dana od dana prijema presude.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim aktom, djelimično je usvojena žalba tužioca izjavljena protiv akta tuženog broj: 07.032/052-2561/14 od 10.04.2014. godine, tako da se tužiocu dostavlja od svake vrste po jedan primjerak kopije ugovora o djelu zaključenih u 2012. i 2013. godini.

Blagovremeno podnesenom tužbom tužilac pobija doneseni akt zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i nepravilne primjene materijalnog prava, kako to proizlazi iz navoda tužbe. U tužbi navodi da mu uz osporeni akt, nije bila dostavljena niti jedna kopija ugovora o djelu, zbog čega smatra da se radi o grešci, tako da se 18.08.2015. godine, obratio tuženom sa molbom za dostavljanje kopija ugovora. Nakon toga mu je tuženi dostavio 12 datoteka kreiranih u Word programu, koje se navodno odnose na ugovore o djelu i rješenja o imenovanju Komisije, koje je tuženi zaključivao sa licima čija su imena i prezimena anonimizirana. Zbog ovakvog postupanja tuženog istom je 25.08.2015. godine, uputio dopis u kojem ga poziva da dostavi sve kopije traženih ugovora, uz poštovanje stavova izraženih u presudi Okružnog suda Banja Luka. Međutim, tuženi do danas nije postupio po navedenoj presudi, pa smatra da je prekršen član 50. ZUS-a. Oспорava navode tuženog da mu je dostavljao određene podatke u 2012. i 2013. godini, obzirom da navedeno nema veze sa informacijama koje je podnesenim zahtjevom tražio. Naime, od tuženog je tražena kopija zaključenih ugovora o djelu, a ne statistički podatak o broju zaključenih ugovora, niti je tražen spisak imena i prezimena sa licima kojima je tuženi zaključivao te ugovore o djelu, niti je traženo od tuženog da ga obavijesti o razlozima zaključivanja ugovora. Sve što je od tuženog traženo jeste da pravilno primjeni Zakon o pristupu informacija i dostavi kopije ugovora o djelu, a što tuženi do danas, nije učinio. Nadalje, neosnovan je stav tuženog da je potrebna saglasnost lica vezano za podneseni zahtjev, shodno članu 7. Zakona o pristupu slobodi informacijama i članu 6. Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH, obzirom na stav suda iz navedene presude da

lica sa kojima su ugovori o djelu zaključeni nemaju status zainteresovanih lica, uz obavezu zaštite njihovih ličnih podataka. Da se radi o nezakonitom postupanju tuženog govori i podatak da djelimično usvaja žalbu i odlučuje da se dostavi po jedan primjerak svih ugovora zaključenih u 2012. i 2013. godini, i to datoteke kreirane u Word programu, bez pečata, potpisa i podataka o licima sa kojima su ti ugovori zaključeni, što je nečuveno. Stoga, tuženi je dužan da dostavi sve fotokopije ugovora o djelu koje je zaključivao u 2012. i 2013. godini, jer ti ugovori se ne mogu podvesti pod izuzetak u smislu člana 7. Zakona o slobodi pristupa informacijama. Isto tako, tuženi donošenjem ovakve odluke ograničava tužioca o ostvarenju njegovog prava i time postupa protivno članu 2. i 14. Zakona o slobodi pristupa informacijama, odnosno postavlja ultimatum tako što mu odobrava dostavu po jednog primjerka ugovora od svake vrste, uz uputu da može izvršiti uvid u originale ostalih ugovora. Inače, Zakon o slobodi pristupa informacijama jasno propisuje obavezu javnih organa da olakšaju pristup informacijama, jer su one javno dobro, a time se podstiče i transparentnost rada javnih organa. Predlaže da sud uvaži tužbu i poništi osporeni akt u smislu člana 51. ZUS-a, uz naknadu troškova postupka.

Tuženi je na zahtjev suda dostavio spis predmetne upravne stvari i odgovor na tužbu, u kojem navodi da je tužba neosnovana. Podjeseća da je protiv navedene presude Vrhovnom sudu RS podnio zahtjev za vanredno preispitivanje, a istovremeno postupajući po toj presudi donio osporeni akt. Ukazuje na činjenicu da su tužiocu dostavljeni određeni podaci o zaključenim ugovorima u 2012. godini (123 ugovora o djelu) i u 2013. godini (92 ugovora o djelu); da su po nalogu suda tužiocu dostavljena imena, prezimena i adrese svih lica sa kojima su ugovori zaključeni; da se u konkretnom slučaju radilo o ugovorima o djelu koji se zaključuju sa fizičkim licima zbog izrade modula za stručnu - teoretsku nastavu za nova zanimanja u srednjim, stručnim i tehničkim školama u RS i radi provjere ispunjenosti uslova za izvođenje Programa obrazovanja odraslih. Nadalje, jednom godišnje raspisuje se konkurs za sufinansiranje javnih potreba u kulturi i različitih oblasti kulture, ukupno 9, pa se za te potrebe imenuju članovi stručnih komisija čiji se honorari isplaćuju putem ugovora o djelu; da su organizovane izložbe likovnih radova tokom 2012. godine i početkom 2013. godine, u izložbenom prostoru "Koraci", zbog čega je bilo neophodno zaključenje ugovora o djelu sa licima koji su bili članovi odbora za organizaciju izložbe i licima koja su obavljala poslove postavljanja izložbe, fotografisanje radova za katalog i otvaranje izložbe, snimanje i montiranje izložbe, itd., kao i organizovanje svečanih prijemna za učenike osnovnih i srednjih škola - pobjednike republičkih takmičenja RS, kao i za dodjelu književne nagrade "Branko Ćopić za mlade", tako da je za lica koja su bili članovi Komisija za izbor, koja su fotografisala, snimala i montirala navedene događaje, bilo potrebno sa istima zaključiti ugovore o djelu. Nejasno je koji je to javni interes za objavljivanje podataka o djelu, nakon dostavljenih navedenih informacija o tužiocu, a dostavljeni su skoro svi podaci o ugovori, s tim da nije dostavljena kopija ugovora za svako lice sa kojima je ugovor zaključen. Mišljenja je da dostava kopija svih ugovora zahtjeva saglasnost nosioca podataka, u smislu odredbe člana 7. Zakona o slobodi pristupa informacijama i odredbe člana 6. Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH; kojim nije propisan izuzetak u primjeni člana 5. istog Zakona, a koji davanje podataka uslovljava postojanjem saglasnosti nosioca podataka, koja u konkretnom slučaju nije data. Tek po dobijanju odgovora od treće strane ili protekom određenog roka, bili bi u obavezi za određeno postupanje, ali za koje je potrebno određeno vrijeme, mada su svi podaci iz ugovora dostavljeni (broj, vrsta ugovora, lica koja su zaključila ugovore sa adresom). Predlaže da se tužba odbije kao neosnovana.

Razmotrivši tužbu i osporeni akt po odredbama člana 30. Zakona o upravnim sporovima (Službeni glasnik RS broj: 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS), zatim odgovor na tužbu, kao i cjelokupne spise predmetne upravne stvari, ovaj sud je odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Iz podataka u spisu predmeta proizilazi da se tužilac 01.04.2014. godine, obratio tuženom sa zahtjevom da mu se dostave kopije svih ugovora o djelu, koje je tuženi zaključio u 2012. i 2013. godini, a u cilju sprovođenja istraživanja vezano za transparentnost rada organa vlasti. Nakon toga, tuženi je aktom broj: 07.032/052-2561/14 od 10.04.2014. godine, obavijestio tužioca da su u traženim ugovorima o djelu sadržani lični podaci o licima, sa kojima Ministarstvo prosvjete i kulture RS zaključilo te ugovor tj; JMBG, adresa stanovanja, broj tekućeg odnosno žiro računa, i da su to podaci koji se tiču privatnosti lica, pri čemu je njihova zaštita regulisana odredbama Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH. U tom smislu, poziva se na odredbu člana 16. Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH, te odredbu člana 54. istog zakona, koji propisuje da se odredbe tog zakona uzimaju u obzir prilikom primjene Zakona o slobodi pristupa informacijama. To znači, da je u skladu sa članom 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama, tuženi utvrdio izuzetke od objavljivanja traženih podataka, s napomenom da je u 2012. godini zaključeno 123 ugovora o djelu, dok je u 2013. godini, zaključeno 92 ugovora o djelu, s tim da kod tuženog zbog široko postavljene nadležnosti postoji potreba za zaključivanje ugovora o djelu. Protiv ovog akta tužilac je izjavio žalbu, koja je aktom broj: 07.032/052-2561/14-1 od 05.06.2014. godine, odbijena kao neosnovana, nakon čega je tužilac pred Okružnim sudom Banjaluka pokrenuo upravni spor, koji je okončan presudom broj: 11 0 U 014598 14 U od 30.06.2015. godine, tako što je tužba uvažena i osporeni akt tuženog poništen. Protiv ove presude, tuženi je Vrhovnom sudu RS, podnio zahtjev za vanredno preispitivanje o kojem nije odlučeno. Međutim, u izvršenju presude Okružnog suda Banjaluka, tuženi je donio novi upravni akt, kojim djelimično uvažava žalbu tužioca izjavljenu protiv akta tuženog broj: 07.032/052-2561/14 od 10.04.2014. godine, tako da se tužiocu dostavlja od svake vrste po jedan primjerak kopije ugovora o djelu, zaključenih u 2012. i 2013. godini. U obrazloženju osporenog akta se navodi daje poštujući pravno shvatanje uz primjedbe suda izraženo u navedenoj presudi, donesen osporeni akt, i dodaje da su dostavljene informacije o broju ugovora zaključenih u 2012. i 2013. godini, s tim da nisu povrijeđeni interesi koji se odnose na privatnost trećih lica. Podsjeća koji su podaci dostavljeni tužiocu, kao podnosiocu zahtjeva, a isti su pobliže navedeni u navodima odgovora na tužbu. Nadalje, nejasno je koji je to javni interes za objavljivanje podataka ugovora o djelu, iako su svi podaci o tim ugovorima dostavljeni, pa ako bi se i ostalo kod zahtjeva za dostavljanje kopije svih ugovora, tuženi bi bio u obavezi obavijestiti treću stranu o pojedinostima zahtjeva i zatražiti saglasnost nosioca podataka, u smislu člana 7. Zakona o slobodi pristupa informacijama i člana 6. Zakona o podacima BiH, kojima nije propisan izuzetak od člana 5. istog Zakona. Stoga je žalba djelimično uvažena i u toku vođenja postupka tužiocu su dostavljeni određeni podaci iz ugovora (broj ugovora, vrsta ugovora, lica sa kojima su zaključeni ugovori sa adresom), čime je postupljeno u skladu s članom 10. Zakona o slobodi pristupa informacijama i na taj način dostavljen je po primjerak ugovora o djelu po vrsti ugovora. Uz to, kopije dostavljenih ugovora vrijedne su originalu, dok se uvid u original ugovora može izvršiti u Ministarstvu, radi čega je i odlučeno kao u izreci osporenog akta.

Osporeni akt je nepravilan i nezakonit.

Valja istaći, da Zakon o slobodi pristupa informacijama (Službeni glasnik RS broj: 20/01) u odredbi člana 4. propisuje da svako fizičko i pravno lice ima pravo

pristupa informacijama pod kontrolom javnog organa radi promocije transparentnosti i odgovornosti tih organa u skladu sa javnim interesom, s tim što ovo pravo pristupa podliježe samo formalnim radnjama i ograničenjima, kako je to utvrđeno odredbama člana 6, 7. i 8. navedenog zakona. Nadalje, u odredbi člana 10. navedenog zakona, propisano je da ako je deo traženih informacija utvrđen kao izuzetak, nadležni javni organ će izdvojiti takav deo i objaviti ostatak informacija, osim ako zbog ovog razdvajanja informacije nisu postale nerazumljive.

Nesporno je da privatnost i drugi legitimni privatni interesi mogu biti osnov za uskraćivanje davanja određenih informacija, ali u tom slučaju javni organ provodeći test javnosti (član 9.) mora utvrditi da li zaštita privatnog interesa ima prevagu nad interesom javnosti da sazna određene podatke, ili da li je veća šteta ako javnost ne bude upoznata sa tim podacima, od štete koju bi eventualno trpila lica na koja se odnose ti podaci. Uz to, valja istaći i činjenicu da je Zakon o slobodi pristupa informacijama, u stvari „lex specialis“ u odnosu na druge zakone, što je posebno regulisano odredbom člana 25. stav 4. navedenog zakona, obzirom da ova odredba propisuje da ako se usvoji zakonski akt nakon ovog zakona, i čija svrha nije izmjena ovog zakona, neće se ograničavati prava i obaveze koje su utvrđene ovim zakonom.

U konkretnom slučaju, u izvršenju presude Okružnog suda Banjaluka broj: 11 0 U 014598 14 U od 30.06.2015. godine, tuženi je donio osporeni akt, kojim je djelimično uvažio tužbu tužioca izjavljenu protiv rješenja broj: 07.032/052-2561/14 od 10.04.2014. godine, te odredio da se tužiocu dostavi od svake vrste, po jedan primjerak kopije ugovora o djelu, zaključenih u 2012. i 2013. godini. Međutim, ovakvo postupanje tuženog je nepravilno i nezakonito, odnosno u suprotnosti sa odredbama Zakona o slobodi pristupa informacijama i Zakona o zaštiti ličnih podataka. Naime, ovi zakoni jasno propisuju da su javni organi (tuženi) dužni da obezbijede pristup informacijama, u cilju promocije transparentnosti i odgovornosti svoga rada, izuzev ograničenja (izuzetaka) koji se tiču ličnih podataka lica na koje se traženi podaci ili informacije odnose, a u cilju zaštite njihove privatnosti. To znači, da je tužilac u okviru svojih nadležnosti ovlašten da inicira i promovira transparentnost rada javnih organa, radi zaštite javnog interesa, unapređenja i jačanja odgovornosti rada javnih institucija, dok je tuženi kao javni organ dužan da mu omogući pristup traženim podacima (ugovori o djelu), uz ograničenja koja se u konkretnom slučaju odnose na izostavljanje ličnih podataka (generalija) lica na koje se traženi podaci odnose, shodno odredbama Zakona o zaštiti ličnih podataka (Službeni glasnik BiH broj: 49/06), tj; podataka o jedinstvenom matičnom broju, nacionalnosti, bračnom stanju, adresi stanovanja i sl. Znači, ime i prezime nekog lica, ne predstavlja lični podatak, već društvenu i zakonsku identifikaciju nekog fizičkog lica, pri čemu skup ličnih podataka o tom licu (lične generalije) predstavlja bilo koju informaciju koja se odnosi na fizičko lice na osnovu koje je utvrđen ili se može utvrditi identitet nekog lica, a prema odredbi člana 3. Zakona o zaštiti ličnih podataka. Stoga, nesporno je da publikacija imena i prezimena lica koja su zaključila ugovore, ne predstavlja lične podatke koje je potrebno štiti, u smislu odredbi Zakona o ličnim podacima, dok uskraćivanje ličnih podataka (generalija) o tim licima predstavlja pravilno i zakonito postupanje, u smislu Zakona o zaštiti ličnih podataka, jer se tim licima omogućava zaštita od mogućih zloupotreba. Umjesto toga, tuženi lakonski zaključuje da dostava kopija svih ugovora o djelu iz 2012. i 2013. godine, zahtjeva saglasnost nosioca podataka, u smislu odredbe člana 7. Zakona o slobodi pristupa informacijama i odredbe člana 6. Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH, kojim nije propisan izuzetak u primjeni člana 5. istog Zakona, jer davanje podataka uslovljava postojanjem saglasnosti nosioca podataka, koja u konkretnom slučaju nije data, te da su uostalom

svi podaci iz ugovora dostavljeni tužiocu, tj; podaci o broju zaključenih i vrsti ugovora, lica koja su zaključila ugovore sa adresom itd. Stoga, prednej navedeno postupanje tuženog je pogrešno, obzirom da je isto u suprotnosti sa Zakonom o slobodni pristupa informacijama, odnosno Zakona o zaštiti ličnih podataka, tako da je tuženi bio dužan dostaviti tražene podatke tj; kopije ugovora o djelu iz 2012. i 2013. godini, sa podacima o imenu i prezimenu lica sa kojima su ugovori zaključeni, izuzev podataka koji se odnose na njihove lične generalije, obzirom da se Zakon o slobodi informacijama ne može posmatrati i ograničiti isključivo na puko saopštavanje informacije, već se mora cijeliti širi kontekst tj; sadržina i smisao traženog zahtjeva, o čemu je tuženi bio dužan voditi računa, a ne selektivno odabirati ono što se od njega tražilo, zbog čega je ovu tužbu valjalo uvažiti i osporeni akt poništiti, a na osnovu ovlašćenja iz člana 31. stav 1. i stav 2. ZUS-a.

U smislu člana 50. ZUS-a, tuženi je u obavezi da odmah, a najkasnije u roku od 30 dana, od dana prijema ove presude, donese novi upravni akt uvažavajući pravno shvatanje ovog suda i primjedbe suda u pogledu postupka.

Odluka o troškovima spora temelji se na odredbi člana 5. i 6. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o upravnim sporovima (Službeni glasnik Republike Srpske broj: 63/11), a u vezi s članom 386. stav 1, 387. i 396. stav 1, stav 2. i stav 3. Zakona o parničnom postupku (Službeni glasnik RS broj: 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13), te su tužiocu dosuđeni troškovi upravnog spora, koji se odnose na taksu na tužbu i taksu na presudu u iznosu od po 100,00 KM, tj; ukupno 200,00 KM, shodno Tarifnom broju 22. i 23. Zakona o sudskim taksama (Službeni glasnik RS broj: 73/08 i 49/09).

ZAPISNIČAR
Ahmetović - Ramić Alma

SUDIJA
Stamenić Darko

OKRUŽNI SUD U BANJALUCI

BROJ: 11 0 U 014598 14 U

Dana, 30.06.2015. godine

Okružni sud u Banjoj Luci po sudiji pojedincu Stamenić Darku uz sudjelovanje Bolić Dragane, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi Udruženja građana "Borba protiv korupcije BiH" Transparency International Bosne i Hercegovine, Banjaluka, ulica Gajeva broj 2, zastupan po punomoćniku _____ i advokatu iz _____ (u daljem tekstu: tužilac) radi poništenja rješenja broj: 07.032/052-2561/14-1 od 05.06.2014. godine, Ministarstva prosvjete i kulture Republike Srpske (u daljem tekstu: tuženi), u predmetu odobravanja pristupa informacijama, donio je dana 30.06.2015. godine, sljedeću:

PRESUDU

Tužba se uvažava i osporeni akt poništava.

Tuženi je dužan tužiocu, naknaditi troškove upravnog spora u iznosu od 877,50 KM, u roku od 30 dana od dana prijema presude.

Obrazloženje

Osporenim aktom, odbijena je kao neosnovana žalba tužioca protiv akta tuženog broj: 07.032/052-2561/14 od 10.04.2014. godine, kojom se odbija zahtjev tužioca za dostavu kopija svih ugovora o djelu, koji je tuženi zaključio u 2012. i 2013. godini.

Blagovremeno podnesenom tužbom tužilac pobija doneseni akt zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i nepravilne primjene materijalnog prava, kako to proizlazi iz navoda tužbe. U tužbi navodi da se obratio tuženom sa zahtjevom da mu se dostave kopije svih ugovora o djelu, koje je tuženi zaključio u 2012. i 2013. godini, a koji zahtjev je odbijen, prvostepenim aktom tuženog broj: 07.032/052-2561/14 od 10.04.2014. godine, uz obrazloženje da je moguće pružiti samo informacije o broju zaključenih ugovora, a ne i dostavu traženih ugovora, jer su u istim sadržani lični podaci o licima sa kojima su ugovori zaključeni, zbog čega je utvrđeno da nema izuzetaka u smislu odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama. Rješavajući po njegovoj žalbi, tuženi je istu odbio osporenim aktom. Smatra, da tuženi u konkretnom slučaju nije razgraničio šta je informacija, a šta predstavlja lični podatak, tako da je Zakon o zaštiti ličnih podataka BiH, stavio ispred Zakona o slobodi pristupa informacijama, što je pogrešno, obzirom da je tuženi imao mogućnost da postupi u smislu odredbe člana 10. Zakona o slobodi pristupa informacijama, tako što bi izdvojio dio traženih informacija koji su utvrđeni kao izuzetak, u smislu odredbe člana 6, 7. i 8. navedenog zakona, te objavio ostatak informacija, uz napomenu da lični podaci lica kao što su JMBG, broj tekućeg računa, adresa stanovanja itd; nisu ni bili predmet interesovanja tužioca u konkretnom slučaju. Napominje, da tuženi pogrešno interpretira pojam prava na privatnost pogotovo sa aspekta činjenice da se radi o licima koja su bila zaposlena u javnom organu, a koji organ troši budžetska sredstva i zbog čega javnost treba da zna kako se ona troše. Isto tako, tuženi je propustio da uzme u obzir i faktor javnog interesa u smislu člana 9. Zakona o slobodi pristupa informacijama, i provede ispitivanje javnog mnjenja, tako

da je nesporno došlo do povrede odredaba Zakona o slobodi pristupa informacijama na štetu tužioca. Predlaže da sud uvaži tužbu i poništi osporeni akt, uz naknadu troškova postupka. Nakon što je tuženi dostavio odgovor na tužbu, sud je dopisom od 03.11.2014. godine, pozvao tužioca da u skladu sa sadržinom odgovora na tužbu navede lica sa kojima je tuženi zaključio ugovore o djelu za 2012. i 2013. godinu, a što je sadržina zahtjeva tužioca, pa je tuženi podneskom od 11.11.2014. godine, dostavio traženo.

Tuženi je na zahtjev suda dostavio spis predmetne upravne stvari i odgovor na tužbu, u kojem navodi da je tužba neosnovana, odnosno da je nejasna i kontradiktorna. Podsjeća na odredbe Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH, odnosno Zakona o slobodi pristupa informacijama, koji su osnov za postupanje u ovoj upravnoj stvari. Smatra, da je prvostepenim aktom od 10.04.2014. godine, zahtjev tužioca djelimično odbijen, obzirom da je tužiocu dostavljena informacija o broju zaključenih ugovora o djelu za 2012. i 2013. godinu, tako da se ne može smatrati da je zahtjev u cijelosti odbijen, kako to smatra tužilac. Ističe, da su odredbe Zakona o zaštiti ličnih podataka primarne u odnosu na Zakon o slobodi pristupa informacijama, u konkretnom slučaju, tako da se u skladu sa tim i postupalo prilikom odlučivanja u vezi sa zahtjevom, te dodaje i na obaveznu zaštitu pojedinca u pogledu prava na privatnost, koja je sadržana u Evropskoj konvenciji o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda, čija je primjena nesporna na teritoriji BiH. Napominje, da se u konkretnom slučaju radi o ugovoru o djelu koji su zaključivani, zbog provjere ispunjenosti uslova za izvođenje programa obrazovanja odraslih i čija imena sa navode na adresama stanovanja. Stoga, predlaže da sud odbije tužbu kao neosnovanu.

Razmotrivši tužbu i osporeni akt po odredbama člana 30. Zakona o upravnim sporovima (Službeni glasnik RS broj: 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS), zatim odgovor na tužbu, kao i cjelokupne spise predmetne upravne stvari, ovaj sud je odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Iz podataka u spisu predmeta proizilazi da se tužilac 01.04.2014. godine, obratio tuženom sa zahtjevom da mu se dostave kopije svih ugovora o djelu, koje je tuženi zaključio u 2012. i 2013. godini, a u cilju sprovođenja istraživanja vezano za transparentnost rada organa vlasti. Nakon toga, tuženi je aktom broj: 07.032/052-2561/14 od 10.04.2014. godine, obavijestio tužioca da su u traženim ugovorima o djelu sadržani lični podaci o licima, sa kojima Ministarstvo prosvjete i kulture RS zaključilo te ugovor tj; JMBG, adresa stanovanja, broj tekućeg odnosno žiro računa, i da su to podaci koji se tiču privatnosti lica, pri čemu je njihova zaštita regulisana odredbama Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH. U tom smislu, poziva se na odredbu člana 16. Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH, te odredbu člana 54. istog zakona, koji propisuje da se odredbe tog zakona uzimaju u obzir prilikom primjene Zakona o slobodi pristupa informacijama. To znači, da je u skladu sa članom 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama, tuženi utvrdio izuzetke od objavljivanja traženih podataka, s napomenom da je u 2012. godini zaključeno 123 ugovora o djelu, dok je u 2013. godini, zaključeno 92 ugovora o djelu, s tim da kod tuženog zbog široko postavljene nadležnosti postoji potreba za zaključivanje ugovora o djelu. Protiv ovog akta tužilac je izjavio žalbu, koja je osporenim aktom odbijena kao neosnovana. U obrazloženju osporenog akta se navodi da je prvostepeni organ pravilno odlučio kada je djelimično odbio zahtjev tužioca, za dostavljanja kopija svih ugovora o djelu zaključenih u 2012. i 2013. godini, iz razloga što ti ugovori sadrže informacije koje se tiču ličnih interesa, odnosno privatnosti trećih lica, pri čemu sam zahtjev tužioca nema opravdan interes za pristup takvoj vrsti informacija, tako da je prvostepeni organ pravilno primijenio odredbu člana 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama, a u

vezi sa članom 6. stav 1. tačka v) istog zakona, kad je utvrdio izuzetak kojim je uskratio davanje potpune tražene informacije, uz podsjećanje da postoji potreba za zaključenjem ugovora o djelu, koje se sa fizičkim licima zaključuju zbog izrade modula za stručno–teoretsku nastavu za nova zanimanja u srednjim stručnim i tehničkim školama u RS, kao i zbog provjere ispunjenosti uslova za izvođenje programa obrazovanja odraslih. Isto tako, jednom godišnje raspisuje se konkurs za sufinansiranje javnih potreba u kulturi iz različitih oblasti, zbog čega je potrebno imenovanje članova komisije koja vrši procjenu pristiglih projekata na konkurse i čiji se honorari isplaćuju putem ugovora o djelu, dok su u prethodne dvije godine isplaćivani i honorari za članove komisije za sticanje viših stručnih zvanja u bibliotekarskoj djelatnosti. Nadalje, tokom 2012. i početkom 2013. godine, bilo je potrebno zaključiti ugovore o djelu sa licima koja su bili članovi odbora za organizaciju izložbe „Koraci“, kao i sa licima koji su obavljali poslove postavljanje izložbe, fotografisanje radova za katalog i svečanog otvaranja ove izložbe, primanje i montiranje svečanog otvaranja izložbe, te snimanja i dostavljanja na DVD-a izložbe, u izložbenom prostoru „Koraci“. Ujedno, ministarstvo je organizovalo i svečani prijem za učenike osnovanih i srednjih škola – pobjednike republičkih takmičenja, zbog čega je bilo neophodno zaključiti ugovore o djelu sa licima koja su obavljali poslove fotografisanja, snimanja i montiranja svečanog prijema učenika osnovnih i srednjih škola–pobjednika republičkih takmičenja. Na kraju, ministarstvo je organizovalo i svečanu dodjelu književne nagrade „Branko Ćopić“ za mlade, zbog čega se pristupilo zaključivanju ugovora o djelu, sa licima koji su bili članovi komisije za dodjelu navedene književne nagrade, i koja komisija je imala zadatak da pročita rukopise pod šifrom pristigle na javni konkurs, te izabere najbolje rukopise koji bi bili nagrađeni. Ujedno su ugovori o djelu zaključeni i sa licima koja su imali zadatak fotografisanja, snimanja i montiranja svečane dodjele književne nagrade „Branko Ćopić za mlade“, kao i pisanja i izlaganja besjede posvećene piscu Branku Ćopiću, na svečanom prijemu za nagrađene, zbog čega se i ne mogu dostaviti traženi ugovori o djelu sa ličnim podacima tih lica prije nego što se isti o tome ne obavijeste, imajući u vidu da zahtjev tužioca nema zakonom opravdan i utvrđeni javni interesi.

Osporeni akt je nepravilan i nezakonit.

Naime, Zakon o slobodi pristupa informacijama (Službeni glasnik RS broj: 20/01) u odredbi člana 4. propisuje da svako fizičko i pravno lice ima pravo pristupa informacijama pod kontrolom javnog organa radi promocije transparentnosti i odgovornosti tih organa u skladu sa javnim interesom, s tim što ovo pravo pristupa podliježe samo formalnim radnjama i ograničenjima, kako je to utvrđeno odredbama člana 6, 7. i 8. navedenog zakona. Nadalje, u odredbi člana 10. navedenog zakona, propisano je da ako je deo traženih informacija utvrđen kao izuzetak, nadležni javni organ će izdvojiti takav deo i objaviti ostatak informacija, osim ako zbog ovog razdvajanja informacije nisu postale nerazumljive.

Nesporno je da privatnost i drugi legitimni privatni interesi mogu biti osnov za uskraćivanje davanja određenih informacija, ali u tom slučaju javni organ provodeći test javnosti (član 9.) mora utvrditi da li zaštita privatnog interesa ima prevagu nad interesom javnosti da sazna određene podatke, ili da li je veća šteta ako javnost ne bude upoznata sa tim podacima, od štete koju bi eventualno trpila lica na koja se odnose ti podaci. Uz to, valja istaći i činjenicu da je Zakon o slobodi pristupa informacijama, u stvari „lex specialis“ u odnosu na druge zakone, što je posebno regulisano odredbom člana 25. stav 4. navedenog zakona, obzirom da ova odredba propisuje da ako se usvoji zakonski akt nakon ovog zakona, i čija svrha nije izmjena ovog zakona, neće se ograničavati prava i obaveze koje su utvrđene ovim zakonom.

U konkretnom slučaju, tuženi postupajući po zahtjevu tužioca, nije dostavio kopije traženih ugovora o djelu, koji su zaključeni sa fizičkim licima u 2012. i 2013. godini, već samo podatke o broju zaključenih ugovora o djelu u 2012. i 2013. godini, pravdajući prednje zaštitom ličnih podataka tih lica, shodno odredbi člana 16. i 54. Zakona o zaštiti ličnih podataka (Službeni glasnik RS broj: 49/06 i 76/11), a u vezi sa članom 8. i članom 6. stav 1. tačka v) Zakona o slobodi pristupa informacijama. Međutim, ovakvo zaključivanje tuženog organa je nepravilno i nezakonito, sa aspekta odredbi Zakona o slobodi pristupa informacijama, kao i pomenutog Zakona o zaštiti ličnih podataka, jer Zakon o slobodi pristupa informacijama, propisuje da su javni organi dužni da obezbijede pristup informacijama u cilju promocije transparentnosti i odgovornosti svog rada, izuzev ograničenja (izuzetaka) koji se tiču ličnih podataka lica na koje se traženi podaci ili informacije odnose, zbog zaštite njihove privatnosti, odnosno mogućih zloupotreba. Nesporno je da javno mišljenje treba i mora da ima saznanja o radu državnih (javnih) organa, tako da isti ne mogu biti izolovani od suda javnosti, s tim da je potrebno cijeniti okolnosti svakog slučaja, odnosno interese lica na koja se traženi podaci odnose. Dostavljanjem traženih podataka vrši se uvid u transparentnost rada javnih organa i u konkretnom slučaju visine izdvojenih budžetska sredstva za realizaciju pomenutih ugovora, uz poštovanje ličnih podataka lica sa kojim su ugovori zaključeni, pri čemu se pojam lični podaci odnosi u prvom redu na generalije tog lica, kao npr: jedinstveni matični broj, nacionalnost, bračno stanje, adresa stanovanja itd, a ne na njegovo ime i prezime. Znači, ime i prezime nekog lica, ne predstavlja lični podatak, već društvenu i zakonsku identifikaciju nekog fizičkog lica, pri čemu skup ličnih podataka o tom licu (lične generalije) predstavlja bilo koju informaciju koja se odnosi na fizičko lice na osnovu koje je utvrđen ili se može utvrditi identitet nekog lica, a prema odredbi člana 3. Zakona o zaštiti ličnih podataka. U konkretnom slučaju, tuženi nije udovoljio zahtjevu tužioca, te dostavio tražene kopije ugovora o djelu iz 2012. godine i 2013. godine, pravdajući to činjenicom da se radi o izuzecima, zbog kojih prednje ne može dostaviti, odnosno da su informacije u vezi s tim koje su dostavljene, a koje se odnose na podatke o broju zaključenih ugovora o djelu i vrsti ugovorenih poslova u 2012. i 2013. godini, sasvim dovoljne i da kao takve sadrže tražene podatke. Međutim, u ovom slučaju tuženi pogrešno zaključuje da traženi ugovori predstavljaju podatke za koje nije utvrđeno postojanje javnog interesa, obzirom da javno mišljenje treba i mora da ima saznanja o radu državnih (javnih) organa, pa isti ne mogu biti izolovani od očiju javnosti, naravno cijeneći izuzetke tj; ograničenja propisanim odredbama člana 6., 7. i 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama, kao i interese fizičkih lica, ako ti interesi nisu u suprotnosti sa odredbama Zakona o slobodi pristupa informacijama. Znači, javnost treba da zna, odnosno ima saznanja o transparentnost rada i izdvojenim budžetskim sredstvima za realizaciju pomenutih ugovora, što svakako uključuje ne samo imena i prezimena lica sa kojima su ti ugovori zaključeni, već i sadržinu tih ugovora, izuzev podataka koji se odnose na generalije tih lica, kao npr; jedinstveni matični broj, nacionalnost, bračno stanje, adresa stanovanja itd, i naravno samu sadržinu ugovora, a na šta se tražena informacija odnosi. U konkretnom slučaju bilo je mjesta primjeni člana 10. Zakona o slobodi pristupa informacijama, obzirom da ista propisuje mogućnost javnom organu da kada se nesporno utvrdi da dio traženih informacija predstavlja izuzetak, isti može da izdvoji takav deo i potom objavi ostatak informacija, izuzev u slučaju ako zbog ovog razdvajanja informacije nisu postale nerazumljive. Stoga, tužilac je u okviru svojih nadležnosti ovlašten da inicira i promovise transparentnost rada javnih organa, u cilju zaštite javnog interesa i unapređenja, jačanja i odgovornosti rada javnih institucija, dok je tuženi kao javni

organ dužan da mu omogući pristup traženim podacima (ugovori o djelu), štiteći pri tome lične podatke (generalije) lica na koje se traženi podaci odnose, u smislu odredbi Zakona o zaštiti ličnih podataka (Službeni glasnik BiH broj: 49/06), a nikako da uskraćuje dostavu informacija (ugovora o djelu), jer o sadržini istih javnost treba da bude upoznata. To znači, da je tuženi trebao omogućiti dostavljanje traženih podataka tj; kopija ugovora o djelu sa imenom i prezimenom lica sa kojima su ugovori zaključeni, izuzev podatak koji se odnose na lične generalije (podatke) tih lica sa kojima je tuženi zaključio ugovore, u smislu odredbe člana 3. Zakona o zaštiti ličnih podataka, uz napomenu da se Zakon o slobodi pristupa informacijama, ne može se posmatrati i ograničiti isključivo na puko saopštavanje informacije, već se mora cijeniti širi kontekst tj; sadržina i smisao traženog zahtjeva, o čemu je tuženi organ dužan da vodi računa u ponovnom odlučivanju, a ne da izvodi zaključak da bi se davanjem kopija ugovora o djelu narušio Zakon o zaštiti ličnih podataka, iako je tužilac jasno naznačio da ga takvi podaci ne zanimaju.

Na kraju, ovaj sud stao je na stanovište da lica iz podneska tuženog od 11.11.2014. godine, uprkos činjenici da je isti dostavljen shodno nalogu suda, i kojima je ovaj sud dostavljao tužbu na odgovor, nemaju položaj stranke tj; zainteresovanog lica u ovom sporu, obzirom na činjenicu da se osporenim aktom nije odlučivalo o njihovim pravima i obavezama, odnosno neposrednom ličnom interesu, već o osnovanosti zahtjeva tužioca, za dostavom traženih podataka (ugovora o djelu zaključenim u 2012. i 2013. godini), zbog čega bi ta lica eventualno ugrožavanje svojih prava i interesa utvrđeni navedenim ugovorima, mogli uspješno ostvarivati (štiti) u drugom postupku pred nadležnim sudom.

Kako niti ostali navodi tužbe nisu od uticaja za drugačije odlučivanje, a činjenično stanje nepravilno i nepotpuno utvrđeno, a što za posljedicu ima nepravilnu primijenjenu materijalnog prava, to je ovu tužbu valjalo uvažiti i osporeni akt poništiti, a na osnovu ovlaštenja iz člana 31. stav 1. i stav 2. ZUS-a.

U smislu člana 50. ZUS-a, tuženi je u obavezi da odmah, a najkasnije u roku od 30 dana, od dana prijema ove presude, donese novi upravni akt uvažavajući pravno shvatanje ovog suda i primjedbe suda u pogledu postupka.

Odluka o troškovima spora temelji se na odredbi člana 5. i 6. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o upravnim sporovima (Službeni glasnik Republike Srpske broj: 63/11), a u vezi s članom 386. stav 1, 387. i 396. stav 1, stav 2. i stav 3. Zakona o parničnom postupku (Službeni glasnik RS broj: 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13). Naime, tužilac je u tužbi postavio zahtjev za naknadu troškova upravnog spora, tako da se troškovi upravnog spora odnose na sastav tužbe u iznosu od 600,00 KM (300 bodova X 2,00 KM), uvećano za paušal od 25% tj; iznos od 150,00 KM, kao PDV od 17%, obzirom da je punomoćnik tužioca PDV obveznik pod brojem 506591430004, a što iznosi 127,50 KM, a što sve na ime troškova upravnog spora iznosi 877,50 KM, shodno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad advokata (Službeni glasnik Republike Srpske broj: 68/05).

ZAPISNIČAR
Bolić Dragana

SUDIJA
Stamenić Darko

